

[Elgaard.]

Det andet, jeg gerne her vil sige, er, at jeg ligeledes må gå ud fra, at man, når det drejer sig om statsbanevirksomhed, altså både persontrafik og godstrafik, med hensyn til bemanning både af små og større stationer også under de nuværende forhold må have for øje ikke at bemande stærkere, end det forhåndenværende tjenestearbejde kræver. Det må jo ikke blive således, at man, fordi man driver en så omfattende transportvirksomhed, ikke også tager de økonomiske forhold — hver for sig af liden betydning, men i sammenhæng af megen betydning — med i betragtning.

Når jeg nævner dette med antallet af togstammer på de forskellige linier, ja, så er det jo en kendt sag, at der på sidelinier, som har tilslutning til stambanernes hurtigtog eller lyntog, eller hvad man nu vil kalde dem — og det er ligegyldigt, om stambanerne kører på tværs eller på langs af landet —, altid er trafik. Men jeg nærer nogen tvivl om, at de tog, som løber på en stor del af vore sidelinier landet over, på tidspunkter, hvor der ikke er tilknytning til stambanerne, allesammen er nødvendige. Når jeg har ønsket at pege på dette, er det, fordi en sådan stor virksomheds økonomiske eksistens ikke med 100 pct. er knyttet til, hvad man får af publikum for denne virksomheds udøvelse; den er tillige i ikke ringe grad knyttet til, hvordan man rent administrativt har lagt sagerne til rette, og når det drejer sig om en virksomhed som denne, betyder bemanningen af stationerne landet over ikke så ganske lidt.

Når jeg har gjort disse bemærkninger, er det ikke for dermed at sige, at det på dette område ikke står helt godt til, men fordi jeg gerne vil henlede den højtærede ministers opmærksomhed herpå, for det er ikke ganske ligegyldigt, om man får udnyttet det mandskab, der er, i den udstrækning, det er muligt, eller man ikke får det.

Jeg kan ikke på nærværende tidspunkt afgøre, hvorvidt de takstforhøjelser, som er foreslået på de enkelte områder, og som er forskellige indenfor de enkelte områder, er de afgjort rigtige, men det kan vi jo også få rede på i udvalget.

Jeg kan sige, at venstre er velvilligt indstillet overfor lovforslaget, og jeg underkender ikke det arbejde, der er udført ved udformningen af det. De ting, jeg har peget på, er altså blot spørgsmål, som jeg gerne ser vi kommer lidt nærmere ind på under udvalgsbehandlingen, men jeg er rede til på partiets vegne at tilsi en både hurtig og velvillig udvalgsbehandling.

Carsten Raft: Det foreliggende lovforslag har affødt betydelig diskussion om et ganske bestemt område, og jeg skal, inden jeg giver mig i lag med selve lovforslaget, fremsætte nogle bemærkninger herom. Det drejer sig, som det vil vides, om Københavns nærtrafik.

Der er medlemmer her til stede, som vil vide, at jeg har interesseret mig meget for dette spørgsmål og talt meget om det. Jeg har gjort det, fordi jeg ved, hvor meget det betyder for befolkningen derude. Størstedelen af Danmarks befolkning står i et forholdvis platonisk forhold til statsbanerne, men for de mennesker, for hvem de er en del af den daglige tilværelse og økonomi, har spørgsmålet selvfølgelig overordentlig stor interesse. At det er med rette, jeg har peget på denne interesse, fik jeg bekræftelse på, da jeg så den meget stærke bevægelse, der rejste sig i de pågældende egne, hvor man — ganske usædvanligt indenfor dansk politik — så amtsråd og sogneråd, udvalg, foreninger og partier i fuldkommen enighed rejste sig i protest mod visse tendenser i lovgivningen, en protest, som man efter de udtalelser, der var faldet, måtte formode de pågældendes repræsentanter på rigsdagen ikke var enige med protestanterne i.

Jeg synes, dette var et udtryk for, at der her er en sag, som påkalder rigsdagens interesse, så sandt som så stort et område af landet og dets interesser jo også har krav på at blive hørt og varetaget.

Om det resultat, der kom ud af tingene, var påvirket af denne protestbevægelse, skal jeg ikke udtale mig om — det kan også være ganske ligegyldigt, for det foreliggende resultat er i det store og hele godt. En væsentlig del af den bekymring, som kom til orde derudefra — og efter min opfattelse med rette kom til orde —, er væk nu efter den udformning, lovforslaget har fået, og det skal anerkendes fuldtud, at ministeren i hvert fald kan sige, at han har været lydhør overfor de beklagelser, der kom frem.

Lovforslaget har også den fordel — man kan så iøvrigt mene om det tekniske, om de forskellige områder, hvad man vil —, at andre berettigede erhvervsinteresser bliver imødekommet — jeg tænker f. eks. på de handelsrejsende, for hvem det betyder overordentlig meget —, og derfor synes jeg, at den beslutning, ministeren har taget om at undtage abonnementskortene fra forhøjelsen, i det store og hele er en lykkelig og god beslutning, som kræver megen anerkendelse af rigsdagen og af den befolkning, der følte sig truet. Spørgsmålet er så blot, om man, når man nu har imødekommet disse syns-